

Fontána Soboty

Adrian Ebens

Fontána Soboty

Mé srdečné díky patří Craigu Jacobsonovi, Eddie Perezovi
Rubenu Olschewskemu, Craigu Jonesovi, Trevoru Russellovi, Jeffu Wilsonovi,
Grahamu Tierneyovi, Garymu Hullquistovi, Franku Klinovi, Joanne Isaakové,
Igoru Vujicovi, Stevovi Lentzovi, Georgi Kerrovi, Philipu Garberovi,
Johnu VanDenburghovi, Sharyn Petryczankové, Billovi a Judy Antellovým,
Jannene Howsové, Dejanu Andovovi,
Glennu Coopmanovi, Hein de Witové, a Jimu Raymondovi.
za dodání odvahy na této mé pouti.

Nechť na vás spočine zálibení našeho Otce
skrze Ježíše Krista našeho Pána.

Vytištěno v Austrálii prostřednictvím
Maranatha Media
maranathamedia.com

Duben 2016

Obsah

Požehnání Otcovým zalíbením.....	5
Ztráta synovství skrze hřích.....	8
Žádná oběť, žádná Sobota	11
Evangelium v zákoně.....	14
Jako prýstící fontána	17
Časy osvěžení	19
Větší požehnání.....	21
Sobota plněji	25
Půlnoční volání.....	30
Volání ze tmy.....	33
<i>Spory identity</i>	34
Řekni to světu	36
Požehnání.....	38
<i>Návrat Eliáše a Na životě záleží</i>	41
<i>Božský vzorec</i>	43
Božský vzor Soboty.....	46
Poselství nalezeno v určených Sobotách	48

Požehnání Otcovým zalíbením

Žalmy 33:8-9 Boj se Hospodina, celá země! Třeste se před ním, všichni obyvatelé světa! (9) Vždyť on řekl a stalo se. On přikázal a uskutečnilo se.

Jak by bylo úžasné, být jedním z andělů hledících na Pána Stvořitele, Syna Živého Boha, kterak slovem přivádí svět k životu.

Efezským 3:9 A objasnil všem, jaká je správa toho tajemství od věků ukrytého v Bohu, **jenž všechno stvořil skrze Ježíše Krista.**

Jan 1:1-3 Na počátku bylo Slovo a to Slovo **bylo u Boha a to Slovo byl Bůh.** (2) To bylo na počátku u Boha. (3) **Všechno vzniklo skrze ně** a bez něho nevzniklo vůbec nic, co je.

Ježíš měl představit Boha lidem i andělům. Byl Božím Slovem, vyjádřením Božího myšlení. *Touha věků, 9.2*

Syn Boží je Slovem Božím, vyjádřením Božího myšlení. Všechna Otcova stvořitelská moc byla předána Jeho Synu, aby slovem přivedl svět k životu.

Pán vesmíru nebyl sám ve svém díle milosrdenství. Měl společníka – **spolupracovníka, který mohl pochopit jeho úmysly a mohl s ním sdílet radost z obšťastňování stvořených bytostí.** „Na počátku bylo Slovo, a to slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha.“ Jan 1:1,2. Kristus, Slovo, jednorozený Syn Boží, tvořil jednotu s věčným Otcem, jednotu v přirozenosti, v povaze, v úmyslu, byl jedinou bytostí, která mohla proniknout do všech plánů a úmyslů Božích. *Patriarchové a proroci, 12.5*

Jakmile Kristus vyřkl Slova svého Otce, svět začal existovat. Jak bylo to Slovo vyslovováno a ze země rašila tráva a stromy, Otec se obrátil ke svému Synu a řekl: „Toto je dobré, Synu.“

Příslaví 8:29-30 Když postavil moři jeho hranici, aby voda nepřekračovala jeho příkaz, když vyměřoval základy země, (30) byla jsem vedle něho jako řemeslník, byla jsem jeho **potěšením den za dnem, radovala jsem se před ním po celou dobu.**

Každý den tohoto Stvoření na sobě Syn Boží pociťoval radost svého Otce. Syn Boží se těšil z požehnání svého Otce skrze proces stvoření. Den za dnem zalíbení a radost Otce a Syna rostly. Když pozorovali Adama a Evu stojící v údivu ze stvoření, které je obklopovalo, Otec i Syn cítili obrovské potěšení z daru, jenž předali tak nezištně. Společně se radovali ve své agape lásce. Poté konečně přišla Sobota, a jak Otec užřel na dílo stvoření, jak se tak díval na hory, údolí, potoky a všechna stvoření toulající se po zemi, promluvil s radostí ke svému Synu řka:

Ty jsi můj Syn, ten Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.

V tento den byl Syn Boží požehnan Svým Otcem. Spočinul na něm Duch Nejvyššího a Syn byl osvěžen.

Exodus 31:17 ...neboť v šesti dnech Hospodin učinil nebesa a zemi a sedmý den přestal a oddechl si.

V Hebrejštině má slovo *oddechnout* význam „dýchnout na někoho“. Toto dýchnutí na Syna bylo Otcovým zalíbením v Jeho Synu. Synovou odpovědí bylo zbožňování a uctívání Otce za vše, co mu poskytl.

...dává Otec život všem. A prostřednictvím Syna se mu láska v radostné službě a chvále zase vrací. *Touha věků*, 10.2

Genesis 2:3 Bůh sedmý den požehnal a posvětil ho, protože v něm přestal s veškerým svým dílem, které Bůh stvořil a učinil.

Požehnání, které Bůh vložil do Soboty a které je připomínáno každý týden, je oním oddechnutím, které Syn zažil prostřednictvím Otcovy radosti. Každý sedmý den – Sobotu – dýchne Otec na Syna ve vzpomínce na zalíbení, jež cítil ke svému Synu, když byl týden Stvoření u konce. Těm, kdož jsou v Kristu, toto požehnání obdrží. Skrze Ježíše se stáváme dědici tohoto požehnání.

Efezským 1:3-5 Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, **který nám požehnal veškerým duchovním požehnáním v nebeských věcech v Kristu.** (4) **On si nás v něm vybral před založením světa**, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří v lásce, (5) když nás podle zalíbení své vůle předurčil sobě k synovství skrze Ježíše Krista.

Největší duchovní požehnání, kterého se nám může v Kristu dostat je, vědět, že jsme Otcem milováni. Skrze víru vidíme Otce, jak objímá Svého Syna s Otcovským zalíbením, líbá Jej s Otcovskou náklonností a říká Mu: „Ty jsi můj Syn a v tobě jsem našel zalíbení!“

Co víc mohl Syn Boží prožít, kromě úplného a dokonalého odpočinku skrze požehnání, jež k němu bylo vyřčeno. Toužíte ještě po něčem jiném, než spočinout na Otcově hrudi a vědět – vědět s naprostou jistotou – že On vás miluje a našel ve vás zalíbení?

Evangelium nás přivádí ke konci celého díla.

Židům 4:2-4 Vždyť také nám byla oznámena radostná zvěst, stejně jako i jim (Izraelitům) (3) ... Neboť do odpočinutí vcházíme my, kteří jsme uvěřili, ... to dílo bylo od založení světa hotovo. (4) **Neboť kdesi řekl o sedmém dni takto: „I odpočinul Bůh sedmého dne od všeho svého díla.**

Díla stvoření a vykoupení jsou stejná. Obě vás přivádí do Otcovy náruče, abyste Jím byli objati a zažili úplný odpočinek a radost. Tento zážitek je otevřen každému z nás skrze našeho Pána Ježíše Krista a s každým sedmým dnem můžeme zažít stejný odpočinek jako zažil Kristus po založení světa. Každou Sobotu můžeme ve větší míře pocítit Otcovo zalíbení k nám prostřednictvím Jeho Syna.

Slova: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil,“ která zazněla u Jordánu, se vztahují na celé lidstvo. Bůh promluvil k Ježíši jako k našemu zástupci. Nezavrhl nás pro naše hříchy a slabosti, ale ukázal, že mu na nás záleží. Udělil nám milost ve svém Nejmilejším (Efezským 1:6). Sláva, která spočinula na Kristu, je důkazem Boží lásky k nám.
Touha věků, 66.4

Toto je požehnání obsažené v Sobotě. Je osvěžením a obnovením pout lásky mezi námi a naším Otcem skrze Krista. Každá Sobota vrývá Otcovo jméno hlouběji na naše duše prostřednictvím dechu z Jeho úst. Jak vzácná je Sobota pro dítko Boží! Och, necht' mou báječnou chválu Spasitele zpívá tisíc jazyků. Skrze Něj jsem propojen se zalíbením mého Otce. Prostřednictvím Milovaného jsem přijat.

Ztráta synovství skrze hřích

V tomto stavu se nacházel Adam, než padl. Přebýval v jistotě Otcovy lásky prostřednictvím Syna Božího, dokud mezi ně nevstoupil zhoubce. Satan se odmítl poddat Synu Božímu, a když tak učinil, vystoupil z Otcova zalíbení. Duch Otcova zalíbení plyne pouze skrze Jeho Syna. Toužíme-li po Otcově zalíbení a požehnání, musíme pít z fontány (zdroje), jež může být nalezena v Ježíši Kristu. Když se Satan odvrátil od Krista, odvrátil se také od své identity jakožto Boží syn. Abychom byli synem, musíme pohlížet na Syna, neboť hleděním se měníme. Satan odmítl své synovství k Bohu a začal ze své mysli mazat všechny stopy po Otci a nahrazoval je záhadami, které mu umožnily uctívat sama sebe.

Úmyslem tohoto vznešeného anděla bylo popřít nadvládu Syna Božího, a tak zlehčit moudrost a lásku Stvořitelovu. K tomu cíli napjal všechno své úsilí ten, jenž po Kristu byl prvním mezi nebešťany. Avšak Bůh, který ponechává všem svým tvorům svobodnou vůli, neponechává nikoho bez ochrany před zmatenou sofistickou, jíž se vzpouřa snaží ospravedlnit. *Patriarchové a proroci*, 14.2

Kdyby býval byl Lucifer zůstal v podřízenosti Synu Božímu, možná by mohl nadále pociťovat Otcovo zalíbení skrze Krista; možná by zůstal synem prostřednictvím Synova Ducha. Naneštěstí toto odmítl a vystoupil ze své pozice, čímž upadl do temnoty a bezcennosti.

Satan byl novým stavem ohromen. Jeho štěstí bylo pryč. Pohlédl na anděly, kteří spolu s ním byli kdysi šťastni, ale byli vykázáni z Nebes, tak jako on. Dříve než padli, ani stín nespokojenosti nenarušil jejich dokonalé blaho. Nyní se vše zdálo být změněné. Tváře, jež odrážely obraz svého Stvořitele, byly nyní ponuré a skličující. Mezi nimi se objevily hádky, spory a vzájemné obviňování. *Duch prococtví* 1, 28.

Strádání, které pociťoval ve ztrátě sladkého světla Nebes, pocit viny, jenž se mu nutil a to zklamání, jež zažil, když nenalezl splnění svých očekávání, byly příčinou jeho zármutku. *Duch prococtví* 1, 30

Satanův smutek a beznaděj byly zděděny Adamem a Evou, když snědli ovoce, které jim bylo zakázáno. Tento smutek a nicotnost pocházeli přímo ze ztráty

identity. Ta byla ztracena kvůli odvrácení se od Otcova zalíbení spočívajícího v Jeho Synu. Byl to smutek sirotka, který se sám podvedl. Stejná ztráta a smutek existují i dnes:

1. Janův 2:23 Každý, kdo popírá Syna, nemá ani Otce.

Není složité pochopit, že když se nějaká osoba cítí tak, že má malou nebo nulovou hodnotu, to se projeví sebe destruktivní bezcenností. Hřích je projevem té víry, že Ten, který nám dal život, si nás necenní. Had toto naznačil v zahradě.

Genesis 3:5 Neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevrou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé.

Satan řekl Adamovi a Evě, že před nimi Bůh něco skrývá, něco, co by pro ně bylo požehnáním. Takovéto přesvědčení vedlo k otázkám, zda je Bůh doopravdy miluje. Představa, že Bůh nás doopravdy nemiluje, vede k hříchu, „a dokonáný hřích plodí smrt.“ (Jakubův list 1:15).

Lékem na hřích je proto zjevení lásky Boha k nám, jakožto našeho potěšeného Otce. Místem, kde je tato láska plně projevována, je zalíbení, jež Bůh vyjádřil ke svému Synu při první Sobotě v Edenu. Sobota je tedy prostředkem, skrze který potěšený Duch našeho Otce obnovuje v našich myslích Jeho skutečnou a milující péči o nás. Právě v tento den je na nás skrze Krista dýchnuto a naše myslí jsou posvěceny porozuměním lásce našeho Otce.

Úplné požehnání našeho Otce můžeme obdržet pouze skrze Krista. A jelikož Kristovo panství se nachází v Sobotě, úplné požehnání našeho Otce můžeme získat pouze skrze Sobotu. Proto je Sobota tím posvěcujícím znamením či, chcete-li, zázrakem od našeho Boha.

Ezechiel 20:12 Dal jsem jim také své soboty, aby se staly znamením mezi mnou a jimi, aby poznali, že já Hospodin je posvěcuji.

Problematika synovství a dcerství k Bohu je klíčem k válce mezi Kristem a Satanem. Satan toto odhalil, když Kristu řekl:

Matouš 4:3 ... **Jsi-li Syn Boží**, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby.

Satan se Krista otázel na Jeho Synovství a jeho definici. O 40 dní dříve Otec řekl Kristu, že je Jeho Synem. Věřil Ježíš Otcovu slovu nebo se jej pokusí *prokázat* Svou vlastní mocí? Kristus odpočal ve slově svého Otce a skrze víru důvěřoval, že Bůh je Jeho Otcem. Snaha o prokázání Synovství by byla bývala znamenala, že On to nepřijmul vírou v Božím slovu.

Stejně jako Syn Boží obdržel při první Sobotě stvoření pečeť Svého Otce, tak i my jsme zcela obnoveni a zapečetěni v našem synovství skrze Sobotu. Proto bude Sobota velkou zkouškou při příchodu konečné krize.

Žádná oběť, žádná Sobota

Nebylo by pro Adama a jeho děti jednoduché, aby si při každé týdenní Sobotě přišli pro Otcovo požehnání a začali tak obnovovací proces Otcova zalíbení ke svým dětem? Tohle nebylo možné, neboť když se Satan odvrátil od svého synovství k Bohu, on zamítnul Ducha synovství nalezeného v Kristu. Ve skutečnosti Satan chtěl zabít Syna Božího od počátku:

Jan 8:44 Vy jste z otce Ďábla a chcete činit žádosti svého otce. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, protože v něm pravda není. Když mluví lež, mluví ze svého vlastního, protože je lhář a otec lži.

Jakmile se Adam podřídil Satanovi, kontrola nad ním byla převzata sirotčím duchem, který Krista nenáviděl a chtěl být považován za Bohu rovného spíše než za syna. Jak Satan řekl na počátku:

Izaiáš 14:14 Vystoupím na výsosti oblaku, vyrovnám se Nejvyššímu.

Je nemožné obdržet Otcovo zalíbení, pokud odmítáme přijmout fakt, že naše srdce jsou přirozeně ve válce se Synem Božím. Ano, Bůh nás miluje, ale my Jeho lásku nemůžeme přijmout, dokud se nevrátíme k synovství. Abychom mohli přijmout Sobotní odpočinek, musíme vzít na vědomí, že jsme naší přirozeností zodpovědní za smrt Syna Božího. Každá touha být první, každá snaha prokázat, že jsme lepší než někdo jiný, každé úsilí ukázat osobní sílu za účelem prokázání naší hodnoty, to pokaždé spěje k pokusu zničit Syna Božího.

Jeremiáš 9:22-23 Toto praví Hospodin: Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se hrdina nechlubí svou zdatností, ať se bohatý nechlubí svým bohatstvím, (23) ale kdo se chlubí, ať se chlubí tím, že je rozumný a zná mě, že já, Hospodin, vykonávám na zemi milosrdenství, právo a spravedlnost, protože v těchto věcech mám zalíbení, je Hospodinův výrok.

Chlubit se vlastní moudrostí, mocí či bohatstvím není to samé, jako chlubit se poznáním Otce. Není to uznání, že všechny věci pochází od Něj. Syn Boží je neustále na pozici, kdy uznává, že vše co On (Kristus) má, je dílem Jeho Otce.

Jan 5:19 Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn.

Jan 3:34-35 Ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží, **neboť Bůh dává Ducha bez odměřování** (35) Otec miluje Syna a všechno dal do jeho rukou.

Proto je nemožné pocítit Otcovo zalíbení k nám, dokud k Němu nepřijdeme skrze Ducha Jeho Syna. Jediný způsob jak jej dosáhnout je uznat, že jsme z naší přirozenosti válčili proti Synu Božímu a naše chování a postoje nasvědčovaly tomu, že při první příležitosti bychom Syna Božího zabili.

Takového uznání dojdeme přiznáním si toho, že Kristus zemřel pro nás. Jakmile přijmeme, že byl zraněn za naše přestoupení a zdeptán za naše provinění, potom se nám otevřou dveře do svatyně našeho Otce, abychom přijali Jeho požehnání. Každá sobecká touha Krista zraňuje a mučí. Neodvažujeme se jednoduše přijmout, že za nás Ježíš před 2000 lety trpěl, ale „jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.“ *Dnes* je zraněný, *dnes* trpí naší sobeckostí, *dnes* je lidmi opovrhován a odmítán. Jakmile se naše oči této realitě otevřou, tehdy, a pouze tehdy, můžeme vejít do opravdové zkušenosti Soboty.

Zde je pointou to, že je nemožné vstoupit do Sobotního odpočinku bez přijetí Kristovy oběti pro naši duši. Nikdo nemůže odpočívat v Pánu, zatímco Jej opět křížuje a vystavuje veřejnému posměchu (Židům 6:6). Proto nemůžeme přistoupit před Pána s prázdnou (Exodus 23:15). Musíme přijít s obětí. Naší obětí je kající srdce a duch zkroušený (Žalmy 51:19) tím, že přiznáme naší přirozenou sobeckost, a tedy zášť vůči Kristu. Oběť a Sobota jsou vždy propojeny. Jedno poskytuje vstup do druhého. Držíme se těchto pravd, že jsou zcela evidentní ve světle války o naši identitu jakožto synové a dcery Boží. Dokud nepřijmeme, že v našem hříšném stavu rozdupáváme Syna Božího pod nohami, nemůžeme vstoupit do pravého Božího synovství. Dokud neuznáme, že Syn trpěl kvůli nám, nemůžeme se stát syny, ale spíše zůstáváme bezcennými darebáky, kteří nedokážou přestat s hříchem, neboť hřích je důkazem ztraceného synovství či dcerství; je to důkazem, že jsme ještě nedošli pokoje ve skutečné lásce našeho Otce.

Máme-li toto na paměti, můžeme vidět, že Sobota se stává majákem naděje a lékem na hřích. Když vidíme zlomeného Spasitele na kříži, vidíme, co mu učinily naše špatné touhy, a poté se obrátíme k Bohu s pokáním a obdržíme

Kristovo požehnaní a okusíme sladké zalíbení, které Otec ve svém Synu má. Stáváme se přijati skrze toho Milovaného a všechna duchovní požehnaní, jež Kristus vlastní, se stávají i našimi prostřednictvím víry. V tomto synovství k Bohu přestáváme hřešit, protože přestáváme pochybovat o Jeho lásce a spočíváme v dokonalé radosti s vědomím, že Otec nás bude vždy milovat, pečovat o nás a dělat jen to, co je pro nás nejlepší.

Jaká to úžasná myšlenka! Jakou vznešenou útěchu máme v Kristu a Jeho Sobotě. Takže vidíme, že v Sobotu, jak se Kristův Duch vylévá z trůnu Božího nesouc s sebou Otcovo zalíbení a hledá vstup do všech srdcí otevřených Ho uznat. Ti, kteří přijmou Kristovu oběť a vezmou za své Jeho přikázání, se propojí se Sobotou a poté skrze víru vstoupí do plnosti Božího synovství či dcerství. Každá Sobota nás spojuje s potěchou, již Otec choval ke svému Synu. Paže položená na Něm je naším dědictvím. Tuto Synovu radost a potěchu zažíváme každou Sobotu.

Zjistili jsme, že kříž v srdci evangelia a Sobota v srdci zákona se setkávají a vypouští k nám Otcovo zalíbení, abychom mohli zvolat:

1. Janův 3:1-2 Pohledte, jakou lásku nám Otec dal, abychom byli nazváni Božími dětmi; ... (2) Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se zjeví, budeme mu podobni, protože ho uvidíme takového, jaký je.

Římanům 8:16 Sám ten Duch svědčí spolu s naším duchem, že jsme děti Boží.

Evangelium je odhalením toho, kdy a jak k nám Otec přijde a řekne nám, jak jsme pro Něj dokonalými a jak moc nás miluje.

Evangelium v zákoně

Od počátku Pán Bůh odhaloval patriarchům časy osvěžení od Pánovy tváře, kdy bude Otcovo zalíbení odhaleno v Kristu. Když patriarchové obětovali skrze víru beránka ve stanoveném čase, připojili se k Duchu Krista, jenž vlastnil Otcovo zalíbení, a Duch je vedl ke stvrzení jejich synovství k Bohu.

Ř 8:14 Neboť všichni ti, kdo jsou vedeni Duchem Božím, jsou Boží synové.

J 1:12 Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.

Satan se rychle jal převraceti časy a oběti, jež Bůh určil, aby přišel požehnat Svým dětem. Poté, co Izraelité odešli z Egypta, Kristus vyjevil Mojžíšovi kompletní vysvětlení evangelia skrze Boží přikázání, ustanovení a nařízení, jež byla v Egyptě ztracena. Písmo svaté říká o Abrahamovi:

Genesis 26:5 Protože mne Abraham uposlechl a zachovával, co jsem mu uložil, mé příkazy, má ustanovení a mé zákony.

Když Mojžíš pobýval na hoře, předložil mu Bůh nejen desky zákona, ale také plán vykoupení. Mojžíš poznal, že všechny symboly židovského věku předznačují již oběť Kristovu **a že jeho tvář je ozářena světlem zákona Božího, ale i nebeským světlem proudícím z Golgoty.** *Patriarchové a proroci*, 239.5.

Světlo, které zářilo na Mojžíšovu tvář, nebylo symbolickým světlem; bylo to skutečné světlo, které způsobilo, že Izraelité požadovali po Mojžíšovi, aby si zahalil tvář. Světlo pocházelo z jeho pohledu na Golgotu skrze víru a z uzření toho, jak se Otec napojuje ke svým dětem skrze Sobotu a Kříž.

Mojžíšovi byly dány přesné časy, kdy má být oběť nabídnuta za národ. Oběti a jejich načasování byly velice důležité. Čas, ve kterém byla oběť nabídnuta, poskytnul kanál pro Otcovo požehnání, skrze který se mohlo požehnání vylévat stejně, jako když vylil Své požehnání na Syna při první Sobotě.

Pojďme si prostudovat, kdy podle zákona oběti byly nabízeny.

1. Paralipomenon 23:30-31 **Ráno** co ráno stáli a vzdávali díky a chválili Hospodina, a tak i **večer**. (31) i při každém přinášení zápalných obětí Hospodinu, o **sobotách**, **novoluních** a **svátcích** podle počtu nařízeného pro ně, ustavičně před Hospodinem.

2. Paralipomenon 8:12-13 Tehdy přinesl Šalomoun Hospodinu zápalné oběti na Hospodinově oltáři, který postavil před chrámovou předsíní. (13) Podle **každodenního určení** pro přinášení obětí, jak přikázal Mojžíš o **sobotách**, o **novoluních** a o **svátcích** třikrát za rok: ve **svátek nekvašených chlebů**, **svátek týdnů** a **svátek stánků**.

Zákon odhaluje, že oběti byly nabízeny:

1. Ráno
2. Večer
3. O Sobotách
4. O novoluní
5. Ve svátek nekvašených chlebů
6. Ve svátek týdnů
7. Ve svátek stánků

Vidíme nádherné spojení mezi těmito oběťmi a Sobotami, když použijeme číslo 7. V tabulce níže přidáme ke konci ročního cyklu některé „sedmičky“ navíc, které jsou zmíněné v zákoně.

Časy těchto obětí nejsou náhodnými událostmi, ale **jsou pečlivě spojeny s číslem sedm**, aby odhalily propojenost Sobotního sedmičkového principu s veškerým hlavním rozdělením času. Tento princip se nechá najít v každém dni, týdnu, měsíci i roce. Sedmý den je dnem, kdy Otec požehnal svého Syna poté, co dokončili šestidenní dílo. Když bylo dílo dokončeno v době šesti jednotek, sedmá jednotka poskytuje čas na bilancování, ochutnávku Otcova zalíbení a obnovení našeho vědomí identity jakožto Božích dětí.

Na základě zvláštních výsad, které Bůh sedmému dnu propůjčil, **On vyžadoval, aby Jeho lid podle sedmiček počítal**, to proto, aby nemohl zapomenout na svého Stvořitele, jenž učinil nebesa a zemi v šesti dnech a sedmého dne odpočíval. *Duchovní dary III*, 53.1

Časový rámec zahrnující číslo sedm	Událost	Cyklus šestek, sedmiček a odpočinku	Reference v Bibli
7. hodina	Denní oběť	6 hodin mezi ranní a večerní obětí. 6 hodin strávil Ježíš na kříži, poté odpočíval	Marek 15:25; 15:34; Skutky 3:1; Žalmy 141:2; Numeri 28:8
7. den	Sobota	6 dní práce, poté odpočinek	Exodus 20:8-10
7 dnů	Svátek nekvašených chlebů	7 dnů nekvašeného chlebu	Leviticus 23:6
7 týdnů + 1	Letnice	Odpočet 7 týdnů do Letnic, poté odpočinek	Leviticus 23:15
7. měsíc Odpočet 7 lun	Troubení, Smíření (očišťování), Svátek stánků (7+1 dnů)	Odpočet 6 měsíců, poté 3 svátky v měsíci sedmém	Leviticus 23:24-39; Izaiáš 66:23, 2. Královská 4:23; Ezechiel 46:1
7. rok	Sobota odpočinutí země (půdy)	Odpočet 6 let, 7. rok odpočinek	Leviticus 25:3
7x7 let + 1	Milostivé léto (jubilejní 50. rok)	Počet 7x7 +1 rok do propuštění, poté odpočinek	Leviticus 25:8-10
7 x1000 let	Milénium	Odpočet 6x1000 let, poté odpočinek	Zjevení 20:6

Všimněte si, jak nám Duch prorocký neříká, abychom jednoduše pamatovali na každý sedmý den, ale raději vše vypočítávali číslem 7. Je možné, že náš Otec chce do každé časové kategorie zapsat Svou nezměrnou lásku ke svému Synu a k nám skrze Něj?

Jako prýštící fontána

V knize Exodus je překrásná ilustrace, která nám umožňuje hlubší pochopení toho, co se v čase obětín stalo.

Exodus 17:3-6 Ale lid tam žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Říkali: Proč jsi nás vyvedl z Egypta? Abys nás, naše syny i náš dobytek nechal zemřít žízní? (4) Mojžíš úpěnlivě volal k Hospodinu slovy: Co budu dělat s tímto lidem? Ještě málo a budou mne kamenovat! (5) Hospodin Mojžíšovi odpověděl: Předstup před lid a vezmi s sebou některé z izraelských starších. Také svou hůl, s níž jsi udeřil Nil, si vezmi do ruky a jdi. (6) Hle budu tam stát před tebou na skále na Chorébu. **Udeříš do skály a vyjde z ní voda, aby lid mohl pít.** Mojžíš to učinil před očima izraelských starších.

Skála, do které Mojžíš udeřil, byla symbolem Krista zabitého za nás.

1. Korintským 10:4 A všichni pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, **a tou skálou byl Kristus.**

Matouš 26:31 Tehdy jim Ježíš řekl: „Vy všichni ode mne této noci odpadnete, neboť je napsáno: **„Budu bít pastýře** a ovce stáda se rozptýlí.

Skrze symboliku skály, do níž bylo udeřeno, vidíme životodárný proud, který vyprýští v momentě úderu. Existuje i jiný podobný symbol, tentokrát v samotné smrti Krista na kříži.

Jan 19:34 Ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok; a hned vyšla krev a voda.

Skála, z níž po úderu vytéká voda, je symbolem Krista a tento symbol nás učí nejvzácnějším duchovním pravdám. **Jako ze skály, do níž udeřil Mojžíš, vytékala životodárná voda, tak z Krista, který je „ubit od Boha“, „raněn pro přestoupení naše“, „potřín pro nepravosti naše“,** vytéká proud spásy pro ztracené lidstvo. Izaiáš 53:4,5. *Patriarchové a proroci*, 305.3

Když je symbolika zabitého beránka zkombinována s úderem do skály, můžeme si všimnout, že životodárný potok vykoupení protéká v průběhu všech těch sedmiček. Uznáme-li Kristovu oběť ráno, když vstáváme, otevře se nám životadárný potok a Otec do nás skrze Krista vdechne své zalíbení. Po šesti hodinách však musí být pamatováno na večerní oběť. Pro ty, kteří uznají oběť Kristovu a zastaví se, aby si ji připomenuli, fontána (zdroj) se pro nás opět otevírá a my tak můžeme plavat v proudu Otcovy lásky k nám.

Toto se opakuje každou Sobotu, každé novoluní a poté v každém z určených svátků, kdy měl být zabit beránek. V každém z těchto ustanovených časů nám Otec vysílá Své zalíbení skrze svého Syna. Jakmile uznáme Syna, vlijí se tyto potoky do našich srdcí a skrze tento proces jsme posvěcováni; v našem pokojném synovství ustáváme od hříchu a nadále již neprojevujeme naši dřívější sirotčí bezcennost, kterou jsme si sami způsobili.

Pokud byl systém obětí určen, aby poukázal na jednu událost za 6 000 let, nebylo by to vyobrazováno obětí jednoho beránka ročně či jednoho beránka za sedm let? Nepředpokládá snad toto obětování během každého dne, týdne, měsíce či roku vylévání potoků lásky právě v těch časech, kdy byly tyto oběti nabízeny? Kdyby v těchto časech nepřicházela žádná životodárná síla, poté by zabítí tisíců zvířat nepřineslo žádný smysluplný prospěch těm, kteří tyto oběti poskytli. Oni pouze posloužili, aby udrželi na živu učení o budoucím Mesiáši. Bylo by nemožné, aby světlo z Golgoty zářilo na Mojžíšovu tvář, pokud by on nežil v onom vzácném proudu Otcova zalíbení skrze oběť Syna Božího, toho zabitého od počátku světa. (Zjevení 13:8)

Chápeme-li Sobotu jako čas, kdy Otec vyjadřuje Své zalíbení ve svém Synu v kompletním chování, je potom opravdu tak těžké pochopit touhu Otce, poslat toto poselství do každického aspektu času? Každý den, týden, měsíc, rok, sedm let a každých $7 \times 7 + 1$ den Otec volá na své děti. Životodárný potok Otcovy lásky se do nás v těchto určených časech vlévá prostřednictvím silnějších proudů. Jak skvostná myšlenka! Činí to Sobotu (Šabat) tak sladkou a vytváří pocit očekávání. Jen nad tím přemýšlejte. Když ráno vstanete a přejdete k ranní modlitbě, můžete nyní svá srdce otevřít Otci s větším uvědoměním si faktu, že v tomto čase je na vás Jeho Duch doopravdy vyléván a Otec vám říká: „Jsi mým dítětem, Milovaným, ve kterém jsem našel zalíbení“? To samé se opakuje každý večer, každou Sobotu a tak dále, a tak

dále. Je tohle to, po čem toužíte? Vstaňte z postele a vejděte do těchto ustanovení lásky!

Časy osvěžení

Existuje však mnoho takových, kteří řeknou: „Nepotřebuji čekat na nějaký zvláštní čas, abych věděl, že jsem dítko Boží skrze Ježíše Krista.“ „Vím to přece každou vteřinu každého dne.“ Řekli byste něco podobného své ženě či dětem? „Nepotřebujeme žádný zvláštní čas, abychom si připomínali výjimečnost naší rodiny, víme, že se navzájem milujeme a můžeme si to říkat kdykoli.“ „Není důvod pro žádná výročí či jiné zvláštní oslavy událostí v našich životech.“ Řekla by snad žena svému muži: „Víš přeci, že tě miluji, a proto není třeba intimních chvilek k oslavě našeho vztahu.“ Je naprosto evidentní, že máme vybrané časy pro každou událost našich životů. Jíme v určitý čas, než abychom jedli celý den. My lidé máme čas určený na práci, hry a spánek. Máme také vymezenou dobu pro bohoslužbu, během které ustaneme v jiných aktivitách a soustředíme se na to, co děláme. Toto je jasně odhalený biblický princip.

Kazatel 3:1 Všechno má svou chvíli, každý záměr pod nebem má svůj čas.

Bible nám říká, že posloucháme-li Boží přikázání, potom je naše spravedlnost od Něho jako mořské vlny.

Izaiáš 48:18 Kéž bys pozorně naslouchal mým příkazům! Tvůj pokoj by byl jako řeka a tvá spravedlnost jako mořské vlny.

Vlny moře přichází v etapách přílivu a odlivu. Takto nám od našeho Otce přichází určené časy – skrze ustanovení. Každá mořská vlna nejprve zamíří směrem k pláži, a poté ustupuje do oceánu. Z širšího úhlu pohledu; příliv míří k pláži a odliv ustupuje do oceánu. Při novoluní a úplňku vstupují vlny hlouběji do pláže. Všechny tyto přírodní zázraky nás učí, jak se k nám dostává Boží spravedlnost.

Všimněme si, co nám říká Písmo svaté o okamžiku osvěžení od Pánovy tváře:

Skutky 3:19-20 Učiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hříchy, (20) a přišly **časy** osvěžení od Pánovy tváře, a aby poslal určeného vám Mesiáš, Ježíše.

Tento verš nám vyjevuje, že existují časy osvěžení. To slovo v řečtině je v množném čísle a říká nám, že existuje více než jeden čas osvěžení. Vymazání hříchu hovoří o zapečetění a pečeť je spojena se Sobotou.

Sobota bude velkým zkušebním kamenem věrnosti, protože je to zvlášť popíraný článek biblického určení. Až budou lidé podrobeni závěrečné zkoušce, bude jasně vymezena hranice mezi těmi, kdo Bohu slouží, a kdo mu neslouží. Zachování nesprávného dne odpočinku v souladu se zákony státu, ale proti čtvrtému přikázání, bude projevem věrnosti moci, která je Bohu nepřátelská. **Zachování pravé soboty jako výraz poslušnosti Božího zákona bude důkazem věrnosti Stvořiteli.** Jedna část lidí přijetím znamením podřízenosti světské moci přijme znamení šelmy, druhá, která se rozhodne, **že zůstane věrná Boží autoritě, přijme Boží pečeť.** *Velké drama věků, 391.4*

Pán Ježíš je ve svém svatém chrámě a chce nyní přijmout naše oběti, naše modlitby a naše vyznání chyb a hříchů. On chce odpustit a shladit všechna přestoupení Izraelova, dříve než opustí svatyni. Až Pán Ježíš opustí svatyni, pak ti, kteří budou svatí a spravedliví, zůstanou svatí a spravedliví, protože všechny jejich hříchy budou už smazány a oni budou zapečetěni pečeti živého Boha. *Rané spisy, 48.*

Jak je to možné, aby Sobota byla Boží pečeti, pokud nevěříme, že to je zázrak Boží mezi námi a Ním? O jaký zázrak jde? Je to obměkčené srdce dítko Božího v okamžiku, kdy přijme slova svého Otce: „Ty jsi můj milovaný syn, v němž jsem našel zalíbení.“ Dítě Boží tuto pravdu přijímá navzdory všem jeho proviněním vůči Bohu. Uvěří, že mu bylo odpuštěno a spočine v Otcově náručí skrze Krista.

Větší požehnání

Přírodní stvoření k nám hovoří o Boží lásce mnoha způsoby. Dmutí oceánu je ovlivněno Sluncem a Lunou. V době novoluní a úplňku jsou vlny dopadající na pevninu mnohem vyšší. Písmo svaté nám říká, že Slunce a Měsíc byly také stvořeny pro určování časů.

Gn 1:14 I řekl Bůh: Ať jsou světla na nebeské klenbě, aby oddělovala den od noci a byla na znamení, k určování **časů** [H4150], dnů a let. [CSP]

Gn 1:14 Bůh řekl: „Ať jsou svítily na nebeské obloze, aby oddělovaly den a noc: ať slouží jako znamení jak pro **svátky** [H4150], tak pro dny i roky; [JB, Jeruzalémská Bible]

Gn 1:14 Bůh řekl: „V klenbě nebes budtež svítily k oddělení dne od noci a pro znamení a k určení **svátků** [H4150], dnů a roků! [PKM, Pět knih Mojžíšových]

Hebrejské slovo pro časy je *moéd*

Strongova konkordance: H4150 z H3259; náležitá událost, tedy vyčleněné období či čas; konkrétně svátek (festival, slavnost)

Takže slunce a měsíc jsou využívány k vymezení určitých událostí a zvláště pak slavností či svátků. Co však je nejzajímavější – to je popis ženy ve 12. kapitole knihy Zjevení.

Zjevení 12:1 A ukázalo se veliké znamení v nebi: žena oděná sluncem, pod jejíma nohama měsíc a na její hlavě koruna z dvanácti hvězd.

Boží církev je oděna v načasování svého Boha. Slunce, měsíc a hvězdy jsou poskytnuty pro určení časů osvěžení od Pánovy tváře. Tohle Pavel částečně zmínil, když Tesalonickým řekl:

1. Tes 5:1 O časech a *dobách* [G2540], bratři, nepotřebujete, aby vám bylo psáno. [CSP]

1. Tes 5:1 Stran časů a *období* [G2540] však, bratři, nemáte zapotřebí psaní vám, [MPCZ]

Slovo užitá zde pro *doby-období* (*καιρός* [*kajros*]) je totéž slovo jako to, jež je použité pro časy v řeckém Starém zákoně (Septuagintě) v knize Genesis 1:14. Hebrejsky je toto slovo moéd.

Takže církev Boží, tak jak je vyjevna ve 12. kapitole knihy Zjevení, je oděna ve světle Boží lásky. Tato láska je vyjevna v časech osvěžení a je spojena s čísly sedm v souvislosti se Sobotním sedmičkovým principem. Sobota je čas, ve kterém Otec dal najevo své neskonale zalíbení ke Svému Synu. Vidíme apoštola Jana, oděného do tohoto hávu, když prohlašuje:

1. Janův 3:1 Pohledte, jakou lásku nám Otec dal, abychom byli nazváni Božími dětmi;

Jedná se o Kristův oděv, který měl na sobě při konfrontaci se Satanem na poušti. On se přidržel tohoto slibu během Svého křtu.

Matouš 3:17 A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: „Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.“ (CSP)

Církev Boží vítězí prostřednictvím krve Beránkovy (oběti) a slovem jejich svědectví, a jejich svědectví je, že jsou určitě Božími dětmi, milovaní od Otce. Toto svědectví k nim přichází především v Sobotním sedmičkovém principu.

Vrátíme-li se ke slunci a měsíci v souvislosti s dmutími, všimneme si, že týdenní Sobota je svěcena podle odpočítání sedmi rotací Slunce ve vztahu k Zemi. Všechny výroční svátky se objevují v prvních sedmi měsících roku a vyžadují odpočet sedmi cyklů Měsíce ve vztahu k Zemi. Jestliže Slunce a Měsíc ovlivňují dmutí (vlny) oceánu, mohlo by také být, že - když se týdenní Sobota kryje s výroční Sobotou (jako jsou Svátek nekvašených chlebů a nebo Svátek stánků) - přijdou vysoké vlny duchovního požehnání?

Jan 19:31 Poněvadž byl den přípravy a Židé nechtěli, aby těla zůstala přes sobotu na kříži – **tu sobotu byl totiž velký den** --, požádali Piláta, aby byly ukřižovaným zlámány nohy a aby byli sňati z kříže.

Kristus byl ukřižován v pátek na svátek Pesach. Ten následující den byl sedmý den - Sobota a také první den Svátku nekvašeného chleba. Jan nazývá tuto Sobotu velkým dnem. Jednalo se totiž o týdenní Sobotu spojenou (zarovnanou) se Sobotou výroční. To slovo *velký* může být v řečtině

překládáno jako *skvělý, rozlehlý* či *hlasitý*. Je možné, že když se tyto dvě Soboty setkají (zarovnají), hlas Otce k Jeho dětem hovoří hlasitěji a vrývá se hlouběji do jejich srdcí, když na Jeho volání odpoví? Podobně jako jsou vyšší vlny v oceánu, je možné, že v těchto časech existuje vyšší vlny Ducha, který promlouvá do našich duší?

Ta žena dle 12. kapitoly knihy Zjevení stála na měsíci. A Žalmy nám říkají:

Ž 104:19 Učinil jsi měsíc k určování času [moéd], slunce ví, kdy zapadnout. [CSP]

Ž 104:19 Učinil měsíc k jistým časům [moéd], a slunce zná západ svůj. [BKR]

Ž 104:19 Zřídil měsíc k určování období [moéd], slunce zná své zajití, [MPCZ]

Hospodin stanovil Měsíc k určování časů neboli moéd. Nasloucháme-li našemu Otci podle Jeho času, který stanovil, potom uslyšíme Jeho hlas hlasitěji, jak nám říká: „Jsi mým dítětem, Milovaným, v němž jsem našel zalíbení.“

Toto je v naprosté harmonii se vztahem Otce a Syna. Jako je Syn Boží odleskem Otcovy slávy, tak podobně ta výroční ustanovení činí zářivějšími lásku našeho Otce k nám skrze Ježíše Krista v tom týdenním ustanovení. Více o tomto principu najdete v knize *Božský vzorec života*.

Jestliže apoštol Jan nazýval kombinaci prvního dne Svátku nekvašeného chleba a týdenní Soboty jakýmsi velkým dnem, potom co na tom **velkém dni** může být tak velkého, kromě toho, pro co byla Sobota původně zamýšlena – požehnání od našeho Otce ve větší míře. Zkuste to sami a uvidíte.

Jeden z Janových učedníků nám poskytuje obraz toho, v co Jan věřil tedy, že dodržování Pesachu bylo součástí evangelia.

Polykratés: „Proto neochvějně dodržujeme tento den, nic nepřidáváme, ni ubíráme, neboť v Asii (Malé) velké osobnosti spí, povstanou v den příchodu našeho Pána, když On přijde za velké slávy z nebes a vyhledá všechny svaté. Jako byli Filip... a dvě jeho dcery...(str.507) **Je zde také Jan, který spočívá na Pánově hrudi...**dále biskup a mučedník Polykarp ve Smyrně, rovněž Theraseas, také biskup a mučedník, z Eumenai ... (také) Sagaris, ... Papirius, ... a Melito ...

všichni tito dodržovali čtrnáctý den Pesachu, jak káže evangelium, nikdy od něj neuhnuli, ale následovali podle pravidla víry. A já také, Polykrat, nejmenší z vás všech, žiji podle tradic mých příbuzných a některé z nich následuji. Neb z mé rodiny sedm bylo biskupů a já jsem osmým. Moji příbuzní tento den odvědy dodržovali, když je těsto na kvásek odloženo. Proto, bratři, já, jenž jsem v Pánu žil 65 let, hovořil s bratry ze všech zemí a prostudoval Písmo svaté do posledního písmene, se nebojím hrozby žádné, neboť řekli ti, kdož byli nade mne větším: „Lépe jest doufati v Hospodina, než naději skládati v člověku.“
SDA biblický komentář 9, str. 362.

Přijmeme-li, že Otcovo zalíbení je ke Svým dětem předáváno skrze Ježíše Krista za pomoci Sobotního sedmičkového principu, je jednoduché vnímat všechna tato Boží ustanovení (schůzky, setkávání) jako součást evangelia.

Existují mnozí, kteří věří, že pro ty, kteří žili v době před Křížem, tak Boží slavnosti (Hospodinovy svátky) nebyly ve skutečnosti duchovními svátky (hostinami). Takoví věří, že tyto svátky byly pouze symbolikou Kristova díla stovky let po jejich době. Takováto tvrzení popírají dílo Kristovo v evangeliu před ukřižováním a také to, že zář světla z Golgoty zářila z Mojžíšovy tváře. Je jen jediná cesta k dosažení odpočinku, a to skrze Duchu Kristova. Všechny následující texty hovoří o odpočinku, o tom odpočinku v Otcově zalíbení v Kristu.

Exodus 16:23 Odpověděl jim: To je to, co promluvil Hospodin: Zítرا bude **odpočinití** [H7677 - Shabathon] – svatá sobota Hospodinova.

Exodus 31:15 Po šest dní se bude konat práce a sedmý den bude **nejsvětější sobota** [H7677 - Shabathon], svatá Hospodinu. Každý, kdo by dělal práci v sobotní den, jistě bude usmrcen.

Leviticus 16:30-31 Protože toho dne za vás vykoná obřad smíření, aby vás očistil od všech vašich hříchů. Budete před Hospodinem čistí. (31) Je to pro vás **nejsvětější sobota** [H7677 - Shabathon] a budete pokořovat své duše; to je věčné ustanovení.

Leviticus 23:24 Promluv k synům Izraele: Sedmého měsíce, prvního dne toho měsíce budete mít **odpočinití** [H7677 - Shabathon], památku troubení, svatě shromáždění.

Leviticus 23:39 Patnáctého dne sedmého měsíce, když seberete úrodu země, jistě budete slavit Hospodinův svátek po sedm dní. Prvního dne bude **odpočinutí** [H7677 - Shabathon] a osmého dne bude **odpočinutí**. [H7677 - Shabathon]

Všimněme si, že pro každý z časů výše zmíněných je použito slovo *Sabbathon*. Slovo *odpočinek* je tím samotným *odpočinkem*, jenž nalezneme v Kristu. Je nemožné odpočívat či Šabatovat mimo Krista.

Mt 11:28 Pojdte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek [anapauó] G373 ř. ἀναπαύω.

Mt 11:28 „Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím! [COL]

Slovo *odpočinek* použité Kristem, je řeckým ekvivalentem hebrejského slova Shabbaton. Takže čtvrté přikázání může být tedy dodržováno pouze uvnitř tohoto evangelia – neboli evangelia, které k nám přináší Otcovu lásku prostřednictvím Ducha Kristova.

Sobota plněji

Po celý život jsem Sobotu (Šabat) dodržoval. Napříč celou touto dobou jsem se účastnil bohoslužeb. Sobota mi byla vysvětlena jako zvláštní čas pro navázání přátelství s Bohem. Je to Jeho zvláštní den. Ani jednou mi však nebylo objasněno, že Sobota je ve skutečnosti zvláštním darem Ducha Svatého. Když jsem studoval zápisy A. T. Jonese ve spojitosti se Sobotou, objevil jsem v jednom z jeho kázání následující prohlášení:

Co posvětilo ten den? [Shromáždění: "Boží přítomnost."] **To Boží přítomnost posvěcuje věci. Posvěcuje místo. Posvěcuje člověka. To Boží přítomnost posvětila ten den. Tedy s tím dnem se spojuje Boží svatost.** Boží přítomnost, svatá Boží přítomnost, je spojena se sedmým nebo sobotním dnem. **Když pak člověk do toho dne vejde jediným způsobem, jak se dá do něj vejít - a sice duchovně naladěný, s myslí Božího Ducha - a dostane duchovní odpočinek a duchovní osvěžení, které je v něm, duchovní požehnání, které je v něm, nedostane snad i tu přítomnost, nestane se účastníkem té přítomnosti, v níž je Boží svatost, aby ho proměnila? Vskutku ano. A to je zachovávání Šabatu.**

Potom ten den posvětil, ale ani ty texty nemusím opakovat. Co je to, co posvěcuje? [Shromáždění: "Boží přítomnost."] V sedmém dni je tedy Boží přítomnost, jeho posvěčující moc. Je to tak? [Shromáždění: "Ano."]
Potom člověk, který vchází do Hospodinova Šabatu podle Pánovy představy o ní a podle jeho záměru, dostane duchovní odpočinek. Najde ho tam. Najde duchovní osvěžení, potěšení; najde duchovní požehnání. Najde Boží přítomnost a svatost, kterou ta přítomnost přináší, aby ho měnila. A najde v té přítomnosti tu posvěčující moc, která posvětila den, aby posvětila jeho.

K jakému účelu se toto všechno udělalo? Proč byla učiněna sobota? [Shromáždění: "Pro člověka."] Byla učiněna pro člověka. **Dobře tedy, Bůh si odpočinul a položil na ten den svůj duchovní odpočinek pro člověka, je to tak? [Shromáždění: "Ano."] Boží odpočívání, jeho jásání v ten den bylo pro člověka. Požehnání, kterým požehnal, bylo pro člověka.** Svatoť, kterou do ní přinesla Jeho přítomnosť a kterou jí dala, byla pro člověka. Jeho posvěčující přítomnosť byla pro člověka. Nebylo to tedy tak, že by člověk mohl být skrze sobotu účastníkem Jeho přítomnosti a živou zkušeností seznámit se s duchovním odpočinkem Boha, duchovním požehnáním, svatostí, posvěčující Boží přítomností, Boží přítomností, aby ho posvětila? **Nezamýšlel Bůh, aby Šabat přinesl člověku právě toto? Inu, člověk, který to vše dostane v sobotě je člověk, který je zachovávatelem soboty. A taky to ví. Ví to a těší se z toho, že to ví.**

Nyní jiná věc: Kdo byl skutečným přítomným činitelem ve stvoření? [Shromáždění: "Kristus."] **Kdo odpočíval? [Shromáždění: "Kristus."]** **Kdo byl odpočinitý? [Shromáždění: "Kristus."]** **Kdo požehnal? [Shromáždění: "Kristus."]** **Čí přítomnosť to posvětila? [Shromáždění: "Kristova."]** **Čí přítomnosť je v tom dni? [Shromáždění: "Kristova."]**
Potom člověk, jehož přítomnosť Ježíše Krista neposvětil a nepožehnal a komu nepřinese odpočinek, nemůže zachovávat sobotu. **Copak nechápete, že sobotu lze zachovávat jedině s Kristem v člověku, neboť přináší a má v sobě Jeho přítomnosť.** A. T. Jones GCB Kázání 20, 1893

A. T. Jones pečlivě odhaluje, že požehnáním Soboty je přítomnosť Hospodina a Krista. Nikdy mi to nebylo vysvětleno touto cestou. Proč není národům

roztroubeno, že největší dar Ducha Božího se dá nalézt v Sobotě? Toto je jediný možný způsob, jak může být Sobota pečetí Boží, neboť jsme zapečetěni Duchem Svatým.

Efezským 4:30 A nezarmucujte Ducha Svatého Božího, jímž jste byli zapečetěni ke dni vykopení.

Efezským 1:13 V něm i vy, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium své záchran, a když jste uvěřili, v něm jste byli zapečetěni zaslíbeným Duchem Svatým.

Svatý Duch příslibu k nám přichází v časech osvěžení. Svátý Duch je nám zaslíben v určených časech. Abyste si dokázali tento bod představit, zvažte načasování zaslíbeného daru Ducha Svatého po vzkříšení Krista.

Skutky 2:15 Tito lidé nejsou tak opilí, jak se domníváte. Vždyť je devět hodin ráno. [CSP]

Skutky 2:15 Tito zajisté nejsou, jak vy za to máte, opilí, - je přece třetí hodina dne [MPCZ]

Duch Svatý byl po odpočtu sedmi týdnů a jednoho dne od svátku prvotin naplněn úžasnou mocí. Ona přišla během deváté hodiny (třetí hodiny dne), což je čas pro první ranní oběť.

Připomínáme, že existuje každodenní dar Ducha podle ranní a večerní oběti. Ranní oběť byla v devět hodin (třetí hodinu dne) a večerní přišla o šest hodin později. Dar Ducha tedy přišel v určeném dni Letnic v době ranní oběti. Toto není náhodná skutečnost, jedná se totiž o přesné načasování našeho Otce. Žena, jež stála na měsíci oděna ve slunci, věděla, jak během tohoto určeného času shromažďovat lid, aby obdržel požehnání našeho Otce skrze Pána Ježíše Krista.

Samozřejmě že existuje zvláštní požehnání, které přichází každý den. Přichází v době ranní a večerní oběti. Pro nás to dnes znamená ranní shromáždění a večerní modlitbu, díky kterým obdržíme dar našeho Otce skrze poznání obětí Spasitele.

V každé rodině by měl být určen čas pro ranní a modlitební shromáždění. Je správné, aby rodiče ještě před snídaní shromáždili své děti kolem sebe **a mohli poděkovat nebeskému Otci za jeho ochranu**

během noci a prosit Ho o Jeho pomoc, radu a vedení během dne. A také je vhodné, aby se rodiče s dětmi opět před ním shromáždili s nadcházejícím večerem a poděkovali mu za požehnání uplynulého dne. *Výchova dětí*, 520.1.

Velmi záleží na způsobu, jaký používáme při bohoslužebných chvílích, neboť ony probouzí a posilují lásku ke studiu bible. **Ranní a večerní bohoslužby by měly být nejkrásnější a nejprospěšnější z celého dne.** Dejte najevo, že do těchto chvil nesmí být vnášeny žádné tíživé a nevlídné myšlenky, poněvadž rodiče i děti se tu scházejí k setkání s Ježíšem a aby do svého domova přítomnost svatých andělů uvítali. Pobožnost má být krátká a plná života, přizpůsobená okolnostem a mění se čas od času. Všichni se mají zapojit do čtení Bible i učení a častého opakování Božího zákona. *Výchova dětí*, 522.

Léta jsem shledával ranní a večerní modlitbu za velmi náročnou na provedení. Nyní, když vím, že to takto náš Otec určil, abychom obdrželi dar Jeho Ducha každý den, tehdy se to pro mne stalo potěšením. Nejsou to již naše skutky, jimiž si vysluhujeme spásu, je to obdržení Kristovy spravedlnosti skrze víru a příchod k Němu, když nás On zavolá. Přejete si obdržet dar Ducha, jenž přichází ráno a večer? Potřebujete takovýto dar? Když nám jej náš Otec nabízí, předpokládám, že jej potřebujeme.

Pravý světitel Šabatu je ten, jenž věří, že náš Otec nám sesílá svého Ducha v určených časech. Stejně tak, jako když jíme v určitou dobu a neseme si s sebou sílu z jídla po pět nebo šest hodin, tak dostáváme i dar Ducha v nastavených časech a chodíme v síle z těchto určených časů. Tohle je Šabat - Sobota plněji. Tato skutečnost však popudí církve a Adventisty podle jména:

Viděla jsem, že Bůh má dítky, které ještě sobotu nepoznaly a ji nezachovávají. Ony světlo o tom nezavrhly. **Na počátku doby soužení budeme naplnění Duchem svatým tak, že vyjdeme a sobotu budeme zvěstovat ještě plněji.** To rozzuří církve i adventisty podle jména, protože nebudou moci vyvrátit pravdu o sobotě. *Rané spisy*, 33.

Proč ti spravedliví zvěstují Sobotu plněji? Je to proto, že skrze Šabat obdrží zvláštní dary Ducha Svatého. Chce Satan, aby lidé tyto dary obdrželi? Jistěže

ne! To proto se snažil mocí maličkého rohu pozměnit posvátné festivaly a zákon.

Daniel 7:25 Bude pronášet slova proti Nejvyššímu a svatým Nejvyššího nedá pokoj. **Bude také uvažovat, že změní doby a právo**, a budou mu do ruky vydány až do času a časů a půl času. [CSP]

Daniel 7:25 Toto království bude mluvit proti Nejvyššímu a bude pronásledovat svaté lidi, kteří slouží Nejvyššímu. **Změní dobu určenou k bohoslužbám a Boží zákon**. Věřící budou pronásledováni po dobu tři a půl let. [SNC, Slovo na cestu]

Když víte, že skrze tyto určené časy je v dětech Božích obnoven smysl pro synovství a dcerství k Bohu, je zřejmé, proč Satan touží změnit tyto posvátné doby (festivaly). Oni totiž vstupují do Otcova zalíbení pro Svého Syna, jež Bůh vyjádřil při první Sobotě. V Kristu přijímáme tohle duchovní požehnání v celé jeho plnosti.

Půlnoční volání

Podobenství panen ve 25. kapitole knihy Matoušovy hraje klíčovou roli ve zkušenosti Božího lidu těsně před koncem doby milosti.

Matouš 25:1-6 Tehdy bude království Nebes podobné deseti pannám, které vzaly své lampy a vyšly naproti ženichovi. (2) Pět z nich bylo pošetilých a pět rozumných. (3) Pošetilé vzaly své lampy, ale nevzaly s sebou olej. (4) Rozumné však se svými lampami vzaly i olej v nádobkách. (5) Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly. (6) Uprostřed noci se však ozval křik: „Hle, ženich! Vyjděte mu vstříc!“

Rozdíl mezi rozumnými a pošetilými pannami je ten, že rozumné panny s sebou vzali olej pro své lampy. Olej je symbolem Ducha Svatého. Rozumné panny získaly více Ducha Svatého než ty pošetilé. Jak olej získaly? Rozumné panny stanuly na měsíci oděny ve slunci. Odpověděly na Kristovo volání:

Matouš 11:28 Pojdte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek.

Rozumní přichází, když je volá On. Zde je příklad Ježíšova volání:

Jan 7:37 V poslední, velký den svátku (stánků) Ježíš vstal a zvolal: „Žízni-li kdo, ať přijde ke mně a pije.“

Ježíš na ně volal během času Svátku stánků, neboť to byla Otcem určená doba pro předání vyšší vlny Ducha. Víme, že ke Kristu můžeme přistoupit v jakoukoli dobu dne či noci, přesto nás však Duch bude volat obzvláště v těchto časech:

1. Ráno
2. Večer
3. Sobota (Šabat)
4. Novoluní
5. Svátek nekvašeného chleba
6. Svátek týdnů
7. Svátek stánků

Toto jsou časy osvěžení, které fungují na Sobotním sedmičkovém principu. Pán v roce 1844 položil základy pro Boží lid, když nám bylo dáno Půlnoční volání. Pán Bůh vedl muže jménem Samuel Snow, aby přesně určil biblický kalendář pro Den Vykoupení. Když určil datum na srpen 1844, Duch byl vylit s obrovskou mocí.

Když se poselství druhého anděla blížilo ke svému závěru, viděla jsem, že z nebe svítilo na Boží lid velké světlo. Jeho paprsky byly jasnější než slunce. A pak jsem slyšela andělův hlas: „Aj, ženich jde, vyjděte mu vstříc!“

To bylo půlnoční volání, které mělo dodat moc druhému andělskému poselství. Z nebe byli vysláni andělé, aby povzbuzovali zmalomyslněné svaté a připravovali je pro velké dílo, které bylo před nimi. Prvními, kteří měli přijmout toto poselství, nebyli nadaní lidé. Andělé byli posláni k pokorným a oddaným lidem, které vybízeli k volání: „Aj, ženich jde, vyjděte mu vstříc!“ Tito lidé, kterým bylo svěženo půlnoční volání, spěchali a v moci Ducha svatého hlásali poselství, kterým měli být povzbuzeni jejich bratři, kteří již ztráceli odvahu. Toto dílo nebylo konáno díky lidské moudrosti nebo učenosti, ale díky moci Boží, které Jeho svatí, kteří slyšeli toto volání, nemohli odolat. Jako první přijali toto poselství nejvíce duchovně založení lidé a ti, kteří již dříve pracovali v díle, byli mezi posledními, jež přijali a pomáhali hlásat poselství: „Aj, ženich jde, vyjděte mu vstříc!“ *Rané spisy*, 238.2.

Byl to výpočet kalendáře, co dalo moc onomu Půlnočnímu volání. Toto světlo mělo osvětlovat cestu do nebeského města.

Ohlédla jsem se, abych se podívala na adventní lid ve světě, ale nemohla jsem jej najít, když tu mi řekl hlas: „Podívej se ještě jednou, ale dívej se o něco výše!“ Nyní jsem pozvedla oči a uviděla jsem přímou, úzkou stezku, která vedla vysoko nad světem. Na ní putovali adventisté do svatého města, které leželo na druhém konci této stezky. **Za nimi, na začátku této stezky, zářilo jasné světlo, což bylo půlnoční volání, jak mi řekl anděl. Ono zářilo podél cesty a bylo světlem jejich nohám, aby neklopýtali.** *Rané spisy*, 14.

Poselství Půlnočního volání zahrnuje všechna ta prorocká učení milleritů pro dopátrání se roku 1844, ale bylo to právě poselství o kalendáři od Samuela Snowa, jež věci uvedlo do pohybu. Toto světlo svítí po celé cestě do Božího města. To znamená, že tento kalendář, objevený Samuelem Snowem, je pro nás relevantním dodnes. Tím, že Boží lid zná tento kalendář, oni můžou znát časy i období a stávají se součástí oné ženy stojící na měsíci oděné ve slunci. Moc Ducha můžeme obdržet plněji skrze časy osvěžení určené našim Otcem. Od roku 1844 je Sobota zkušebním kamenem pravdy v souvislosti s obdržením Ducha za účelem získání pečetě pro naše duše v těchto posledních dnech. To je ten olej navíc patřící rozumným pannám.

Nebudte bez víry, věřte. Otec v nás našel zalíbení, a jakmile odpovíme na Jeho stanovená volání, poskytne nám království. Umožníme-li raději Kristu, aby se posadil na hoře moédim (hora shromáždění či setkávání viz Izajáš 14:13) než Satanovi, tehdy přijdeme k Němu, až nás Hospodin zavolá a my obdržíme odpočinek Jeho zapečetujícího Ducha.

Povolán ze tmy

Tato brožurka vyložila několik biblických důkazů o tom, jak *Sobota plněji* kulminuje v Otcově pečeti na našich čelech skrze Ducha Jeho Syna. Rád bych se s vámi nyní podělil o mé osobní svědectví jakožto druhého svědka, neboť je psáno:

Zjevení 12:11 Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví; a nemilovali svou duši až na smrt.

Jenom 3 týdny po pádu dvojčat v New Yorku 11. září 2001 jsem kázal na několika setkáních v severním Sydney. Přednášky ukazovaly kontrast dvou království. Království Boží nám poskytuje hodnotu prostřednictvím našeho vztahu k nebeskému Otci skrze Krista. Satanovo království vytváří hodnotu osobní mocí, pozicí a výkony. Satanův pád je prezentován jako pád z jeho synovství k Bohu do kruhu bezcenné prázdnoty. Lidské pokolení tuto bezcennost zdědilo, když upadlo do hříchu. Klíč k překonání jeho království tkví ve vstupu do Ježíšova Synovství skrze víru. Otec odhaluje Kristovo pravé Synovství při jeho křtu a také při Jeho konfliktu se Satanem na poušti. Přijati jsme v Tom milovaném (Efezským 1:6). Slova Otce k Synu při křtu jsou prostřednictvím víry našimi slovy.

Jaká událost mne přivedla na tyto myšlenky? V první polovině roku 2001 jsem se jedno Sobotní ráno procházel. Kvůli nemoci jsem nemohl být přítomen ve sboru po několik týdnů. Jak jsem se tak procházel, začal jsem přemýšlet o dni, kdy na tento svět přišel můj prvorozený syn. Dodnes si vzpomínám na radost, již jsem cítil, když mi jej má žena předala. Jakmile jsem pohlédl do jeho očí, zůstal jsem jako přikovaný tímto uzlíčkem radosti v mých rukách. V ten okamžik jsem se pomodlil: „*Drahý Pane, nenech nic vstoupit mezi mne a mého syna, já jen chci, aby on věděl, kdo opravdu jsem.*“ Při opakování tiché modlitby, jsem ve své hlavě uslyšel hlas: „*Adriane, to samé cítím já k tobě.*“ Toto mne naprosto překvapilo. Hluboko uvnitř mě, se vzedmul duch odporu. „*Ale Pane, jak můžeš milovat hříšníka, jako jsem já?*“ Tahle myšlenka mě zalarmovala, protože jsem věřil v odpuštění hříchu skrze Ježíše Krista, a přesto se hluboko uvnitř mě objevila pochybnost, že vlastně nevím, jestli tam

Kristus někde je. Když si můj nebeský Otec našel skrze mého vlastního syna cestu, aby mi řekl, jak jsem mu vzácný, napovrch se prodrala bezcennost a přistihl jsem se, jak s Ním bojuji, dokonce, i když jsem nechtěl. Slova mého Otce byla v hloubi mé duše jako oheň. Tato slova konfrontovala mou bezcennost a jala se ji pohltit. Tento zápas trval několik minut, až jsem nakonec uslyšel v hlavě hlásek: „*Chystáš se mou lásku k tobě odmítnout?*“ Znovu jsem byl naprosto překvapen a okamžitě jsem se doznal z hříchů a celým srdcem jsem řekl: „*Pane, přijímám tvou milost skrze Kristovu oběť, je pouze příliš nádherné ji uchopit, ale přijímám ji.*“ Skrze mého vlastního syna se můj nebeský Otec dostal do samé podstaty mého bytí a odhalil mi svou lásku skrze Jeho Syna. Odkryl mé pocity bezcennosti a získal si mé srdce. Je velmi zajímavé, že právě o Sobotě Bůh vyjádřil své zalíbení ke mně skrze Svého Syna.

Přesto, i když jsem tuto svobodu okusil, nepřítel ve mně se nevzdával bez boje. Plameny lásky vyžadovaly čas, aby mohly spolknout mou bezcennost. Tyto nové myšlenky naprosto změnily mé myšlení a navedly mne na cestu, kterou jsem si nedokázal ani představit. Kázání o svobodě našeho synovství v Kristu je jedna věc, ale uvědomění toho, jak velkou moc nade mnou mělo jiné království, je druhá. Na vlastní kůži jsem tak pocítil ten Velký spor ve formě války o identitu. Přistihl jsem se, jak přeskakují tam a zpět mezi oběma královstvími, ale mé povědomí o bezcennosti výkonů bylo jasnější a jasnější. Pokaždé, když jsem upadl do špatného království, mohl jsem přijít k břehům řeky a ještě jednou slyšet ten hlas – „Ty jsi můj syn, milovaný skrze Ježíše Krista.“ Našel jsem klíč ke království! Zdědil jsem mé synovství skrze Synovství Krista.

Knihá Války o identitu

S tímto klíčem v rukách jsem byl naplněn hlubokým pocitem požehnání. Požehnání, že odpočinek spojený s Božím synem vstoupil jak do mne, tak do mnoha oblastí mého života. O tři roky později jsem se o některé z těchto konceptů začal dělit biblické skupině mládeže a tam jsem potkal Craiga a Browyn Jacobsonovi. Craig se okamžitě na poselství napojil a přidal se k nám

v jeho šíření. Následující rok, 2005, jsem začal vypisovat principy klíče, které mi byly dány v roce 2001, těsně po onom známém 11. září. Trvalo mi téměř 12 měsíců dokončit byť jen kratičkou knihu. Při její kompletaci jsem čelil několika překážkám. Většina z nich byla spojena s dřívějšími návyky, jež se týkaly zábavy. Kdykoli jsem se mohl zaměstnat jakoukoli formou zábavy, nastal uvnitř mne boj s principy skutečného synovství a nebyl jsem schopen psát nic. Když jsem se doznal ze svých hříchů a znovu prokázal své synovství, slova z mé mysli prýštila do počítače s nevidanou lehkostí. Byl jsem ohromen, kolik aktivit, které křesťané považují za neškodné, mi naprosto zabránilo psát a spojit se s Duchem tohoto vztahového království. Rychle jsem se naučil, že jestli chci v tomto království zůstat, musí být všechna rekreace a zábava, jež rozvíjí lásku k moci a výkonům, odstraněna z mého života.

I přesto, že jsem si byl vědom mnoha těchto věcí ze čtení Ducha proroctví, má schopnost jejich překonání byla limitována. Přistihl jsem se, jak doslova sklouzávám zpět ke starým návykům, a to po jistých obdobích, kdy jsem prováděl očistu mé místnosti od věcí, jež mě pomalu vzdalovaly od Krista. V mém případě to byly převážně dokumentární a historické filmy, sport a nějaké počítačové hry. Má nová identita Božího syna nejdříve rozohnila spor mezi tělem a Duchem. Bylo to dost zvláštní, když jsem pozoroval ostatní lidi naprosto odreagované provozováním určitých forem takzvané „neškodné zábavy“, a tohle mi činilo ze života peklo. Necítili snad to, co jsem pociťoval já? Což se v nich neodehrává žádný boj? Trvalo mi pár let, než jsem skutečně ocenil principy nového království, jež působily v mém životě, a než jsem docenil poznání toho, kolik vrstev toho starého království musely vykořenit a zažehnat.

Řekni to světu

Pět nebo šest měsíců po dokončení mé knihy *Války o identitu* jsem pod stejným názvem uspořádal několik setkání v západním Sydney. Přednášky se konaly 28. a 29. dubna 2006. První dvě setkání měla název *Identita ztracena a Identita navrácena*. Byla v podstatě úplně stejná jako ta, jež jsem pořádal v roce 2001. Poté jsem představil kázání nazvané *Sláva synů*. Toto kázání převzalo principy synovství, které mi byly odhaleny skrze křest Ježíše a převedlo je na úroveň role otce ke svému dítěti. Toto byl klíčový text:

Příslaví 17:6 Korunou starců jsou vnuci, okrasou (slávou) synů jejich otcové.

Tato prezentace odhalovala roli otců – žehnat svým dětem stejně tak, jako náš nebeský Otec požehnal Kristu při křtu. Ona odhaluje, že požehnání Otce skrze Krista vstupuje do pozemských otců, aby je předali svým dětem. Role matky určuje, jak mocné požehnání otců bude, neboť otec má pouze tolik autority, kolik mu dává jeho žena. Další dvě prezentace ukazovaly, jak jsou tato dvě království ovlivněna Druhým andělským poselstvím a pádem Babylonu. Tyto myšlenky pro mne byly revolučními, ale byly pouze přirozeným postupem v hledání našeho synovství v Synovství Krista. Atmosféra na setkáních byla úžasná. Srdce se pohnula a světlo začalo svítit do mnoha myslí. Do postele jsem chodíval zabalen v náručí Ježíšova Synovství s hlubokou láskou mého nebeského Otce.

V neděli 30. dubna mě brzy ráno, okolo 5. hodiny ranní, vzbudil zvuk zpěvu. Zdroj této hudby mi byl záhadou. Slyšel jsem chvalozpěv Charlese Wesleye „And Can It Be.“ Má mysl byla naplněna myšlenkami na to, jakou cenu má Golgota a radostí z toho, že jsem bez pochyby věděl, že Bůh je mým nebeským Otcem skrze Krista. V ten okamžik jsem měl přemáhající pocit Otcovy lásky. Tato emoce byla tak obrovská, až jsem myslel, že se v ní utopím. Byl jsem překvapen a to tak překvapen, že jsem doslova řekl Spasiteli: „Nevím kolik jí ještě dokážu unést.“ Bylo pošetilé toto říct, ale necítil jsem žádné odsouzení a intenzita rostla. Znovu přicházela na scénu má bezcennost, ale byla mnohem menší než ta, jež jsem pociťoval v roce 2001. Poté jsem slyšel

velmi jasný příkaz: „*Toto poselství musíš předat světu.*“ Neboli předat poselství našeho synovství znovu získaného skrze Synovství Kristovo a předat požehnání předávané otci v domovech a ve sborech staršími či pastory. Souhlasil jsem s tím, že to učiním, aniž bych věděl jak. Okamžitě jsem šel za svým přítelem Eddiem Perezem, jenž se mnou cestoval, a vysvětlil jsem mu, co se mi právě stalo. Souhlasil, že mi pomůže na této mé nové pouti.

Hluboké požehnání, jež jsem obdržel, bylo ohněm v mé duši. Začal jsem svolávat svou ženu a děti a žehnal jim během páteční večerní modlitby. Toto požehnání nemůžete dávat, dokud jej sami neobdržíte. Bez hlubokého pocitu Otcovy lásky skrze Synovství Krista, nemáme nic k předání. Když jej skrze víru obdržíme, *chceme* se o něj podělit. Nemůžeme jej potlačit.

Požehnání

V jednom ze sborů, kde jsem v tu dobu kázal, jsem vyzval jedno dítě, aby přede mne předstoupilo a položil jsem na něj ruce, abych mu požehnal. Tiše jsem se modlil před každou modlitbou: „*Pane, co chceš, abych pověděl tomuto dítěti?*“ Jakmile jsem porozuměl, že nebeský Otec svá požehnání dává skrze lidské prostředky, viděl jsem životně důležitou roli, kterou musím sehrát šířením Slova Božího do životů rodin v mém shromáždění. Má modlitba zněla přibližně takto:

„Drahý Otče, děkuji ti za Marion. Je tvou dokonalou dcerou, v níž jsi našel zalíbení skrze Krista našeho Pána. Ať navždy ví, že ji miluješ a dej jí milost k poslušnosti ke svým rodičům, nechť vyroste v Boží ženu a vždy stojí na správné straně. Děkujeme ti ve jménu Ježíše.“

„Otče, děkuji ti za Štěpána. Je tvým milovaným, kterým jsi potěšen skrze Krista Ježíše. Nechť ví, že my jej milujeme jako součást církevní rodiny, a vždy ať ctí své rodiče a vyroste v muže Božího, jak si ho povoláváš, aby jím byl.“

Poté jsem doplnil několik věcí, které mi přišly na mysl, a modlitbu ukončil. Následující ráno mi volala jedna z maminek se slovy: „Víte, co má dcera právě řekla? Řekla: „Mami, jsem dokonalá.“ Zeptala jsem se: „A jak si na to přišla, zlato? „Řekl mi to kazatel,“ odpověděla. Říkám tohle své dceři mnohokrát, ale nikdy ji to neovlivnilo tak, jako včera.“

Toto byl po mne stěžejní moment. Hlavou mi proběhla myšlenka: „*Ted' již vím, jaké to je být kazatelem.*“ Světlo začalo svítit na roli otců, starších a kazatelů.

Jk 1:27 Zbožnost čistá a neposkvrněná před Bohem a Otcem je toto: navštěvovat sirotky a vdovy v jejich soužení a zachovávat se neposkvrněným od světa.

Čistá zbožnost starších a pastorů v církvi (sboru) je - navštěvovat sirotky a vdovy a mluvit k nim slova našeho Otce. Je *povinností* těchto služebníků říct jim, že Otec je miluje a že jsou pro něj vzácní. To je to, co člověka udržuje od

poskvrnění světem. Je to tenhle princip požehnání, co tvoří základ klíčové kvalifikace nějakého staršího v církvi (sboru):

1. Timoteovi 3:4-5 Má dobře vést svou rodinu a udržovat děti v poslušnosti se vší počestností. (5) Neumí-li někdo vést svou rodinu, jak se bude starat o Boží církev?

Pokud muž neví, jak požehnat své ženě a dětem, jak by mohl žehnat v rámci církve (sboru) a pečovat o ni (něj)? Být synem Abrahama poskytlo zcela nový smysl kontextu požehnání.

Genesis 12:2-3 A učiním tě velkým národem, požehnám tě a tvé jméno učiním velkým, a buď požehnaním! (3) Požehnám těm, kdo žehnají tobě, a na toho, kdo tě proklíná, uvedu prokletí. V tobě budou požehnány všechny čeledi země.

Krátce poté jsme uspořádali obřad požehnání, kde byla jedna mladá osoba požehnána svojí rodinou a sborem. Byl to hluboce duchovní čas a jistý člen rozšířené rodiny oné mladé osoby, který neměl žádnou spojitost se sborem, prohlásil: „Pokud tohle je to, co tvůj sbor (církev) dělá, pak tam chceme docházet!“

Krátce na to jsem se vydal na cestu za poznáním historie a dědictví Spojených států a navštívil jsem mnoho míst spojených s průkopníky Adventismu. Dne 12. října 2006 jsem navštívil farmu Williama Millera. Byla to skutečná čest navštívit domov muže, o kterém jsem toho tolik četl. Vedli jsme bohoslužbu v kapli a poté jsme se vydali do javorového háje, abychom svým bližním omyli nohy. Od roku 1994 jsem bojoval se zdravotními obtížemi a kvůli pásmové nemoci (změna časových pásem během krátké doby) a spousty cestování jsem se cítil velmi unavený. Začal jsem přemýšlet nad tím příkazem, abych šířil to poselství o identitě do světa - které mi bylo dáno dříve - a ptal jsem se sama sebe, jak to budu moci uskutečnit, když jsem se v tu chvíli cítil tolik unavený. Někdy jsem kvůli problémům se záněty, trávením a žaludkem sotva chodil. Jak jsem se usadil v hájku Williama Millera a pohlédl jsem na nebesa, uviděl jsem dva orly a okamžitě mi na mysl přišel tento text:

Izaiáš 40:31 Ale ti, kdo očekávají na Hospodina, nabývají nové síly, vznášejí se na křídlech jako orli; běží, a neunaví se, chodí, a neochabnou.

Tohoto slibu jsem se chopil a vyšel jsem z hájku s důvěrou, že Pán nějak učiní, jak slíbil. O měsíc později jsem byl zasažen myšlenkou o požehnání Krista při Jeho křtu

Matouš 3:17 A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: „Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.

Tato událost měla moc pouze tehdy, pokud to byl skutečný Otec, který mluvil ke svému skutečnému Synu. Cesta, kterou si ke mně můj Otec našel, znamenala pohledět na lásku, již jsem cítil ke svému synu, a On ji poté porovnal se Svojí láskou ke mně. Poté mne o této lásce ujistil skrze Jeho slova, jež řekl svému Synu při křtu. Uvědomil jsem si, že to by mohlo dávat smysl pouze v případě, že byl Kristus skutečně Otcovým jednorozeným. Ta myšlenka na mne udělala dojem:

Jan 5:26 Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život sám v sobě.

Najednou do sebe zapadlo mnoho dílů skládačky. Ve stejnou dobu mé trávení selhalo úplně a jedl jsem jen stěží. Musel jsem si zařídit neschopenku z práce pastora, neboť jsem prostě pracovat nemohl. O šest týdnů později jsem se zúčastnil církevního tábora pořádaného jedním z kostelů, ve kterých jsem dříve kázal. Bydlel jsem se svým přítelem Rubenem Olschewskym, jedním z církevních starších, a on navázal na něco, co jsem zmínil a začal se mne vyptávat na téma Kristova Synovství. Vyšli jsme společně na horu Mount Glorius, což bylo velmi příhodné místo pro takovou diskusi. Rubenem položená otázka vytáhla na povrch mnoho věcí, které jsem studoval a odpovědi, jež jsem mu poskytl, mu pomohly dát si mnohé dohromady a začal se skutečně zajímat. Jeho odezva mě povzbudila, abych šel hlouběji a dále, i když jsem si předtím nebyl jistý, co s těmito informacemi podniknout. Jiný blízký přítel mě totiž okamžitě odpálkoval, jakmile jsem toto téma nakousl, takže jsem tím nechtěl lidi obtěžovat.

Knihy Návrat Eliáše a Na životě záleží

Jak jsem šel hlouběji a hlouběji, přesvědčení rostlo, stejně jako jistota, že Ježíš byl Synem Božím a že vše, co vlastnil, bylo zděděno od Jeho Otce. I nadále jsem měl problémy se zdravím a jen obtížně jsem jedl. V tuto dobu jsem držel asi dvoutýdenní džusový půst a krátce poté, v půli roku 2007, jsem se vzbudil uprostřed noci s mnoha myšlenkami týkajícími se Syn Boží versus doktrinální systém Adventistů. Poté, co jsem beze spánku ležel asi tři hodiny, musel jsem vstát a všechny si to zapsat. Tohle se opakovalo několikrát během dvou týdnů, během kterých jsem dokončil první hrubý koncept knihy. Všechno mé studium a zkušenosti byly propojeny s obracením srdcí dětí k Otci skrze jejich otce a srdcí otců k jejich dětem (Malachiáš 3:23,24) a knihu jsem tedy nazval *Návrat Eliáše*, jelikož obsahovala poselství pro rodiny.

Dalších pár let bylo naplněno žádostmi k mé církvi, aby poskytla místo pro jednorozeného Syna a umožnila Mu vstoupit. Tyto žádosti byly zamítnuty a vyústily ve ztrátu mých pověření jakožto kazatele. Ve druhé půli roku 2008 jsem se cítil usvědčen, abych sepsal principy vztahového království ze všech hlavních doktrín a historie Bible s ohledem na to, co jsem se naučil při psaní knihy *Války o identitu*. To vedlo ke knize *Na životě záleží*, která byla dokončena na konci roku 2008. Věnoval jsem v ní nějaký čas myšlenkám na pozici zastávanou manžely a manželkami, díky které by mohli svým dětem předat větší požehnání.

Začal jsem spatřovat vznik dvou principů vůdcovství a podřízenosti, vyjádřených jako úcta a respekt, požehnání a pocta a také generativní a výchovné charakteristiky. Mé dřívější pochopení mužské a ženské rovnosti se s těmito myšlenkami v podstatě slučovalo. Princip žehnání mi pomohl jasněji vidět rozdíl mezi mužem a ženou a poskytl mi hlubší pohled na to, co znamená být stvořen k obrazu Božímu.

Genesis 1:26 I řekl Bůh: **Učiňme člověka k našemu obrazu**, jako naši podobu, aby panovali nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad dobyt看kem a nad celou zemí i nad všemi plazy pohybujícími se na zemi.

Pochopil jsem, že obraz zmíněný ve verši výše, je obrazem jistého jedince. Nyní, když princip požehnání vytvářel v mé mysli rozdíl, uviděl jsem obraz muže a ženy jako obraz Otce a Jeho Syna. Tato paralela byla jasně odhalena v Písmu svatém.

1. Korintským 11:3 Chci, abyste věděli, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou každé ženy její muž a hlavou Krista Bůh

Vůdcovství muže nad jeho ženou se řídí stejným principem, jako vedoucí role Otce nad Synem. To znamená, že požehnání Otce darované Jeho Synu je zrcadleno v požehnání, jež má manžel udělovat své ženě. Odhaluje to také skutečnost, že jako byla Eva vyňata z Adama, Kristus byl vyňat z Otce.

Příslaví 8:22-25 Hospodin mě vytvořil na počátku své cesty, dávno před svými činy, již tenkrát. (23) Odvěků jsem byla utvořena, od počátku, od dávnověku země. (24) **Když ještě nebyly hlubiny, zrodila jsem se**, ještě když nebyly prameny obtěžkány vodou. (25) **Dříve nežli byly hory ponořeny, před kopci jsem se zrodila.**

Zjevení Otce žehnajícího Synovi při křtu, dává mnohem hlubší smysl tomu, jak mají manželé žehnat svým manželkám. Přesto v souvislosti s tímto požehnáním, manžel sám musí být požehnan, a proto je Kristus hlavou muže – aby jej požehnal. Čili 1. Korintským 13:3 poskytuje kaskádové požehnání zalíbení od Otce k Synu a od Syna k manželovi a od manžela k manželce a samozřejmě od manžela a manželky k dětem. Takže když muž a žena uctívají pravého Boha a Jeho Syna, oni jsou transformováni do obrazu požehnání a začínají žehnat. Uctívání pravého Boha nám automaticky přinese toto požehnání, když jej vnímáme.

Božský vzorec

Na počátku října 2011 všechny tyto myšlenky o vůdcovství a podřízenosti, požehnání a poctě, vyústili v knihu *Božský vzorec*. Kniha byla založena na klíčovém textu průkopníků Adventismu – 1. Korintským 8:6. Psal jsem téměř každý den a za dva týdny jsem dokončil celou knihu. Kniha měla specifický účel ukázat lidem, jak by měli zacházet s vedoucími představiteli, pakliže tito odpadnou. Kniha vysvětluje požehnání či prokletí, která nastává v závislosti na tom, jak se držíme či nedržíme ustanoveného kanálu. Je správné, aby žena veřejně konfrontovala manžela s jeho chybami ve snaze jej ponížit? Upevní či ohrozí takový postup jeho vedoucí roli a touhu dávat žehnání? Měl by člen církve veřejně pranýřovat vedoucí církve za újmu na svou osobu? Bude to mít hlubší důsledky, než bylo zamýšleno? Když je role vedoucích nahrazena plochou úrovní strukturou organizace, odejme to jejich schopnost žehnat? Smutek, který jsem zažil se svou církví (sborem), vedl k obrovskému pokušení pomstít se a demaskovat tyto vedoucí, ale byl jsem varován, abych se nedotýkal Hospodinových pomazaných, jinak na sebe přivedu prokletí.

Jedna z věcí, která ke mně skrze Božský vzorec přišla je, že ta osoba v pozici kanálu (podřízenosti) *spočívá* pod vůdcovstvím zdroje. Přišlo to prostě jen tak při psaní a tento princip je vysvětlen v 7. kapitole knihy (sedmička se propojuje se Sobotou). Kde mohu, rád podávám více smyslových vrstev. Do 18. kapitoly knihy jsem zapsal tato slova:

Zde začíná být božský vzorec důležitým. Princip Soboty je odpočívat od vší práce. Jen ti, jež jsou schopni odpočívat v toku požehnání, mohou skutečně spočinout od svého díla. *Božský vzorec*, 122

Aniž bych si to plně uvědomil, pochopil jsem, že Sobotní odpočinek může být nalezen pouze tam, kde Kristus odpočívá ve vztahu se Svým Otcem. Kristus odpočívá ve Svě naprosté podřízenosti a poslušnosti vůči Svému Otci. Toto je jediné místo pro odpočinek v celém vesmíru a také místo, kde přebývá Kristus. Vnímáte-li Krista jako nějakého spolu-rovného partnera, jenž je identický svému Otci, pak pro vás neexistuje místo odpočinku, neboť

takováto osoba vždy stojí na vlastních nohách a nikdy se o jiného neopře (na nikom nespočine).

Tento Božský vzorec také rozvrhnul, jak se v mnoha vztazích uplatňuje princip Zdroje a kanálu. Pomalu ale jistě jsem začal vidět, že když Bůh řekl: „Učiňme člověka k našemu obrazu,“ to znamená, že všechny klíčové věci v tomto životě přichází skrze Božský vzorec Zdroje a Kanálu. To schéma vytanulo v těchto věcech jako jsou ty následující:

ZDROJ - PRAMEN	KANÁL – TOK - PROUD
Starý zákon	Nový zákon
Svatyně svatých	Svatyně
Deset přikázání	Kniha Zákona (Mojžíšova)
Slunce	Měsíc
Nebeská svatyně	Pozemská svatyně
Bible	Duch proroctví

Tato propojení vyskakovala všude možně a poskládala mnoho kousků skládačky dohromady. Dává to prostě tak dokonalý smysl, že jakmile jednou pochopíte, kým Kristus skutečně je – tedy tím podřízeným kanálem, Synem – pak se celá Bible rozzáří světlem tohoto obrazu všude. Až poté jsem porozuměl této pasáži:

Koloským 2:2-3 Zápasím o to, aby byli povzbuzeni ve svém srdci a navzájem spojeni v lásce byli dovedeni do celého bohatství plné jistoty porozumění, **k plnému poznání Božího tajemství, Krista (3) ve kterém jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání.**

V poznání Božího tajemství a Krista – tedy tím se myslí jejich skutečný vztah - jsem objevil všechny skryté poklady moudrosti a poznání. Tento objev přinutil mou mysl a srdce skákat radostí; tak krásná symetrie zapsaná do celého stvoření a zároveň klíč k pochopení veškerého Písma. Jak úžasný je náš Bůh!

Při rozhovorech s mými přáteli Garym Hullquistem a Frankem Klinem jsme se začali ptát, jaké důsledky má Božský vzorec na Zákon a Sobotu. Napadlo mě, že týdenní Sobota byla propojena se sluncem. Pozorujeme sedm cyklů slunce

okolo země (Žalmy 19:4-6). Výroční Soboty zase vychází z pozorování sedmi úplných cyklů měsíce. Ptal jsem se sám sebe: „*Je možné, že Sobota také funguje na Božském vzorci?*“ Jeden z klíčových principů Božského vzorce je rozšíření či zvětšení.

Hebrews 1:3 **On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty**, všechno nese svým mocným slovem. Když skrze sebe vykonal očištění od našich hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech.

1. Korintským 11:7 Muž si nemusí zahalovat hlavu, neboť je Božím obrazem a jeho slávou, žena pak je slávou mužovou.

Tím kanálem je sláva či záře zdroje a začala svítat myšlenka, že možná ty výroční Soboty mohou přinést větší požehnání, pokud se zarovnají s tou týdenní Sobotou. Musíme však chápat, že toto dává smysl pouze, pokud jste zakotveni ve vztahu požehnání a odpočinku Otce a Syna. Toto je tím klíčem. Fungujete-li na jiné základně, potom nic z tohoto vám nebude dávat smysl. Vše to záleží na Bohu, kterého uctíváte a víře, že On touží, aby Vám požehnal.

Božský vzorec Soboty

Pečlivě jsem studoval téma ustanovení. Položil jsem sám sobě jednoduchou otázku: „Jaký je vztah knihy zákona k Desateru? Jedná se o dočasné opatření, které po události kříže ponechá samotné Desatero nebo se ve skutečnosti jedná o Božský vzorec? Odpověď jsem našel na několika místech, následující text je dostatečným příkladem:

Národ již ukázal, jak snadno se nechá svést na scesti, že Bůh ho nemůže ponechat napospas všemu pokušení. **Mojšíš dostal rozkaz, aby zapsal práva a zákony, jež Bůh nařídil, v nich budou přesné pokyny, co se od lidu vyžaduje.** Pokyny se týkaly povinnosti člověka k Bohu, člověka k člověku a Hebreje k cizinci a **bylo to vlastně rozvedení zásad desatera přikázání, podaných takovým způsobem,** aby jim každý porozuměl. Jejich smyslem bylo střežit posvátnost deseti předpisů, vyrytých do kamenných desek. *Patriarchové a proroci, 266.3*

Byl to princip rozvedení neboli rozšíření! Poté, co jsem ve světle Božského vzorce pečlivě prostudoval 2. kapitolu Koloským, 15. kapitolu Skutků a 2. kapitolu Efezským, stal jsem se spokojeným, že skrze ta určená setkání („schůzky“) našeho Otce zcela jistě proudí kanál (tok) požehnání. Chtěl jsem pro sebe vědět, zda se tato teorie ukáže být pravdivou.

V říjnu 2013 jsem se s Craigem Jacobsonem zúčastnil svátku Stánků, který pořádal Gary Hullquist v Atlantě, stát Georgia. Málem jsem nemohl letět, neboť jsem dva týdny předtím ulehl s horečkou a pomalu jsem to vzdával. Těsně předtím, než jsem na to setkání dorazil, tak jsem se uzdravil. Předtím jsem dokázal řečnit pouze 2 nebo 3 dny a poté jsem musel odpočívat. Na tomto svátku jsem přednášel každý den po deset dní a byl jsem vzhůru do noci a domů jsem přiletěl silnější, než když jsem odlétal. To, co jsme zažili, bylo jakési vylití milosti ve větším měřítku. Přiznávám, že jsem byl z některých aspektů tohoto setkání nervózní. S některými věcmi jsem nebyl obeznámen a občas jsem byl rezervovaný, ale přesto se má myšlenka na větší požehnání díky propojení výroční a týdenní Soboty stala skutečností. Můj bratr Igor Vujica mluvil o bezpečném místě svatyně, kde se bratři mohou setkat v lásce a to se odehrálo přímo před našima očima. V den týdenní Soboty svátku

Stánků, jsem naplánoval vyzvat pár mladých mužů, aby předstoupili dopředu pro požehnání. Když jsem povstal a chystal se je vyzvat, byl jsem pohnut povoláním všech lidí. Z 90 lidí v publiku jich předstoupilo asi 80. Nebyl to záchvat emocí, ale hluboké přesvědčení o Otcově lásce skrze Jeho Syna Krista. Jenom ti, kteří tam byli, mohou dosvědčit, co se ten den stalo. Láska Otce k Synu z té původní Soboty v zahradě Eden na nás byla vylita a požehnala nás.

I nadále jsem tento princip testoval tím, že jsem o Sobotách vyzýval lidi k předstoupení pro požehnání a zvláště pak, když se setkala Sobota a nějaký z ročních svátků. Pokaždé to bylo to samé. Není to něco, co se na lidech dá vynutit, ale odezva bude vždy větší, pokud se potká týdenní Sobota s výroční Sobotou. Otestoval jsem to v několika zemích a napříč několika jazyky skrze tlumočníka. Odezva byla pokaždé stejná.

Takže po dvou a půl letech pečlivého studia, modliteb a testování – a to jsem přitom čelil opravdu intenzivnímu odporu - jsem si naprosto jist, že nám náš Otec předal Svátky jakožto zintenzivnění (zesílení) týdenní Soboty. On v těchto časech vylévá Svého Ducha v souvislosti s Jeho Sobotním sedmičkovým principem. To vše nás spojuje s onou první Sobotou v Edenu, kdy Otec svému Synu řekl: „Ty jsi můj milovaný syn.“ Proti tomu neexistuje žádný zákon.

V současné době se má cesta požehnání mého Otce naprosto sblížila s požehnáním v Sobotě. Toto je v úplném souladu s platformou našich průkopníků - dodržovat všechna Boží přikázání skrze víru Ježíšovu. O tomto tématu se dozvíte více v brožůře *Stůj podél mezníků*.

Je mnoho těch, kteří tvrdí, že naši průkopníci nikdy svátky nedodržovali, a proto bychom je neměli dodržovat ani my. Když si uvědomíte (uznáte), že církev odmítla poselství roku 1888 (jež zahrnovalo smlouvy) a vešla do temnoty, potom není složité rozumět tomu, proč se církev nikdy nedostala do stavu, kdy viděla Sobotu plněji. Na tuto problematiku jsem napsal několik knih, které jsou zmíněny na konci této brožury.

Je opravdu tak těžké všimnout si, že Satan skutečně nechce, aby lidé obdrželi požehnání od nebeského Otce skrze Krista? Nepřítel udělá všechno, aby tomu zabránil. Pomýšlel změnit posvátné svátky (festivaly) a zákon. V roce 1888 nasměroval vedoucí Adventistické církve proti tzv. poselství roku 1888, jež obsahovalo smlouvy. A znovu k tomu došlo, když církev selhala v odpovědi k studijnímu výboru pro rok 1888 při Generální konferenci. A i nyní se adventistické hnutí za Božství (tzv. Godhead movement) posílilo, aby odolávalo světlu na tu samou problematiku. Satan nechce, abys byl požehnan, můj příteli. On nechce, aby se tě dotkl líbezný Duch Ježíše, jenž přichází ve větších vlnách v časech určených pro osvěžení. Hle, Kristus stojí přede dveřmi a klepe na ty, kteří jsou hladoví a žízniví po spravedlnosti.

Poselství nalezeno v Sobotních „schůzkách-setkáních“

Když jsem šel do minulosti a ověřil si časy, ve kterých mi byla klíčová poselství odhalena, našel jsem další důkaz o těchto „schůzkách-setkáních“.

Událost	Čas
<i>Začátek:</i> Mé osobní zjištění, že mne můj nebeský Otec miluje a že nechce, aby cokoli vstoupilo mezi mě a Něj.	2001 Sobota sedmého roku (Leviticus 25) Sobota sedmého dne
<i>Zrození:</i> První kázání <i>Války o identitu</i>	28-30. září 2001, Den smíření, Sobota sedmého dne a Sobota sedmého roku
<i>Poslání:</i> Povolán, abych to pověděl světu	1. květen 2006 - Novoluní
<i>Prostředky:</i> Pochyby v Millerově háji a příslib síly	12. října 2006. 3. den svátku Stánků. 17. den 7. měsíce
<i>Základ:</i> <i>Na životě záleží</i>	2008 Sobota sedmého roku
<i>Klíč:</i> <i>Božský vzorec</i>	30. září – 14. října 2011 – Doba mezi svátkem Troubení a začátkem Svátku Stánků

Toto nejsou náhodné události. Mnoho kritických částí mé cesty přišlo během určených časů a já o nich až do roku 2015 nevěděl nic. Dokonce dříve než jsem k Němu volal pomocí ustanovení, můj Otec mi odpověděl a požehnal mi. Je skutečně milosrdný a štědrý. Když jsem v roce 2008 začal psát s Craigem Jacobsonem knihu *Eliášův návrat*, on i jiní mi po skončení díla říkali, že se

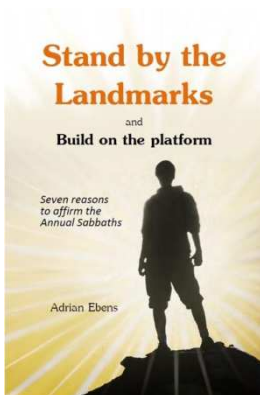

jedná o část poselství čtvrtého anděla. Od této doby ukazují následující prohlášení, které vám nabízím ke zvážení:

„Jak jste přišli na to, že jsem prohlásila, že New York smete přílivová vlna? To jsem nikdy neřekla. Řekla jsem, že jsem pohlédla na ty obrovské budovy, jak se tyčí tam nahoru, patro za patrem, **„Jaká otřesná událost se stane, až Pán povstane, aby mocně zatřásl zemí! Potom budou naplněna Slova z knihy Zjevení 18:1-3.“** Celá osmnáctá kapitola Zjevení je varováním toho, co má Země postihnout. Avšak nebylo mi zjeveno nic konkrétního, co má na New Yorku přijít, **vím pouze, že jednoho dne budou ty tamní obrovské budovy strženy díky namíření a převrácení Boží moci.** Ze světla, jež mi bylo dáno, vím, že destrukce již je ve světě. Stačí jediné slovo Boží, jediný dotek jeho mocné síly a tyto masivní stavby padnou k zemi. Stane se tak s bázlivostí, kterou si neumíme ani představit. *Review and Herald*, 5. července 1906.

Toto prohlášení naznačuje, že poselství 4. anděla započne hned poté, co padnou ty budovy v New Yorku. První poselství *Války o identitu* přišlo dva a půl týdne po onom 11. září. Nabízím vám tyto věci ke zvážení. Svědčím o nich a na vás nechávám rozhodnutí, jestli chcete panenský olej navíc nebo ne. Modlím se, abyste vstoupili do tohoto drahocenného světla a abyste zakusili líbezný zálibení našeho Otce v nás. Toto poselství bylo vypracováno při Sobotním dni během Sobotního roku. Vystalo v mé mysli během Soboty zarovnané ve Dni smíření během sedmého roku. Celosvětový rozsah byl tomuto poselství dán na novoluní a příslib síly během Svátku stánků. Duch, který mne vedl skrze tyto časy, je tím skvělým Počtářem, jenž se drží svých schůzek-setkání, aby poželhal, a nepřestává to jinak. Hle, ženich jde. Vyjděte mu vstříc!

Knihy příbuzné s tímto tématem jsou dostupné na
maranathamedia.cz

Stůj podél mezníků a na této základně stavěj

Hnutí Adventistů mělo základ na textu Janova Zjevení 14:12, jakožto textu sestaveného těmi, kteří dodržují Boží přikázání a drží se víry Ježíšovy. Z tohoto základu odhaluje tato brožura spojení s pochopením Kristovy spravedlnosti, která se projevuje v poslušnosti všem Božím přikázáním.

A co Svátky?

Brožurka *A co Svátky?* zodpovídá spoustu otázek, jako jsou například:

Máme Boží ustanovení dodržovat i dnes?

Co je obsahem Božích ustanovení?

Obsahují svátky (slavnosti) morální principy?

Musíme Boží ustanovení dodržovat, abychom byli spasení?

What About the Feasts?

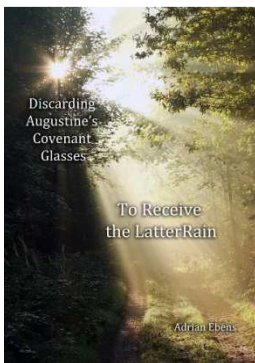

Questions and Answers
about Commandments,
Statutes, and Appointed Times

Gary Hallquist and Adrian Ebens
March 2016

Odložení Augustinových brýlí při pohledu na smlouvy

Skrze ono nejvzácnější poselství z roku 1888 zjistíte, jak systémy Smluv vyvinuté Augustinem pomohly vyzkratovat přijetí pozdního deště.

Fontána Soboty

Slova, která Otec pověděl svému Synu při křtu, jsou ozvěnou požehnání, jenž na Něj Bůh vylil o první stvořitelské Sobotě. Denně nacházel Otec ve svém synu zalíbení a Syn se před ním radoval. V Sobotu Otec na Svého Syna dýchl a Syn byl osvěžen Otcovou láskou. Toto intimní spojení mezi Otcem a Synem bylo navždy umístěno do Soboty a každou Sobotu Otec dýchne Svůj osvěžující odpočinek na Syna a na všechny ty, jež Jeho Syna přijímají.

Láska Otce k Synu je trvalá, přesto je projevována v konkrétní určené časy, jež reflektují princip Soboty. Jakmile přicházíme do těchto schůzek-setkání, tehdy vstupujeme do Otcova zalíbení v Jeho Synu. Jak se stáváme součástí té ženy, jež stojí na měsíci a je oděna do slunce, poznáváme časy a období osvěžení, které nám Otec ze svého trůnu seslal.

Náš Otec nás nyní povolává do plnější zkušenosti Soboty (Šabatu). Jakožto děti Abrahamovy jsme zváni do všech duchovních požehnání v Ježíši Kristu. Ježíš nám říká: „Hle, stojím u dveří a tluču“ a On tluče právě v určených časech. Otevřete mu a povečeříte s Ním?